at hjemsende en Familie fra By til Land, eller omvendt.

Fattighjælpens *Virkning* er forskellige Indskrænkninger i den understøttedes Retsstilling. Den, der har modtaget Fattighjælp, mister Valgret og Valgbarhed til Rigsdagen og de kommunale Raad, med mindre Hjælpen er eftergiven eller tilbagebetalt. Desuden er den understøttede undergivet Fattigvæsenets Myndighed og Tilsyn. Formaalet med dette Tilsyn er at vaage over, at Personer, der modtage Fattighjælp, føre et arbejdsomt og ordentligt Liv, at Hjemmet opretholdes, og at fornøden Pleje ydes i Sygdomstilfælde. Fattigbestyrelsen bør benytte sit Kendskab til de fattige til at virke for, at disse søge Optagelse i Sygekasser.

Det er sikkert fra et socialt Synspunkt nødvendigt, at der til Fattighjælps Modtagelse knyttes Indskrænkninger i vedkommendes personlige Retsstilling; der ligger heri et opdragende Moment af stor Værdi. Men paa den anden Side anerkender Fattigloven, at Trangen i en Række Tilfælde kan være ganske uforskyldt, og at i saa Fald de sædvanlige Virkninger maa bortfalde. Det er saaledes bekendt, at Lægehjælp, Jordemoderhjælp og Hjælp til Begravelse ikke medfører Fattighjælps Virkning. Det samme gælder om Udgifter til Underhold samt Kur og Pleje af blinde, døvstumme, aandssvage, sindssyge, epileptikere, vanføre, lemlæstede, tuberkuløse, skrofuløse og Lupuspatienter ikke betragtes som Fattighjælp, naar de paagældende ere optagne paa en Statsanstalt eller af Staten godkendt Anstalt eller under dennes Tilsyn ere anbragte i Pleje hos private (kontrolleret Familiepleje). Sygekasse-Medlemmer have Ret til, naar Sygekassehjælpen ophører, i et vist Omfang at modtage Hjælp af det offentlige uden Fattighjælps Virkning.

I det foregaaende er det søgt at give en Oversigt over de gældende Hovedregler for den offentlige Fattigforsørgelse. Det er Samfundets Nødhjælp, som herigennem ydes, og det kan vel næppe undgaas, at Arbejdet i Fattigvæsenets Tjeneste i nogen Grad præges heraf og undertiden kan faa en mere skematisk Karakter end ønskeligt. Men udenfor Lovens Rammer vil der dog stedse være en rig Mulighed for ved sand Humanitet og praktisk Sans at virke til Gavn for de fattigste i Samfundet. En god Bistand i Arbejdet er de kommunale Hjælpekasser saa vel som den private Velgørenhed, hvis Midler — i Samarbejde med Fattigvæsenets Ledelse — bør være til Støtte for saadanne trængende, som kun midlertidig behøve Hjælp og derfor saa vidt muligt ikke skulle inddrages under den offentlige Fattigforsørgelse.

De kommunale Valg i Marts 1909.

(Statistik).

I. De vælgende.

Efter Statistisk Bureau's Bearbejdelse af Oplysninger fra Kommunalraadene Landet over, var det samlede Antal kommunale Vælgere i hele Landet 879,753, deraf 456,211 Mænd og 423,544 Kvinder. Som man ser, er der næsten ingen Forskel paa Antallet af mandlige og kvindelige Vælgere, hvilket er ret mærkeligt, da man jo nok paa Forhaand kunde have Lov til at antage, at de ugifte*) Kvinder i ringere Grad end Mændene fyldestgjorde den ene Betingelse for Valgret: at betale Skat — nemlig paa Grund af, at Kvindernes Arbejdsfortjeneste altid er langt under Mandens, men Forklaringen ligger vel nærmest i, at der er flere Kvinder end Mænd i Danmark (nemlig 1,331,154 Kvinder mod 1,257,765 Mænd) og altsaa et større Antal at »udvælge« af.

*) De gifte Kvinder regnes jo for Skatteydere, dersom Manden er det.